

[Holstein.]

for — eller blot afholde mig fra at stemme imod — § 3, selv om Udtrykket „paa uberettiget Maade“ i § 3 betyder og forhaabentlig ændres til „retsstridigt“. Jeg kan nemlig ikke se rettere end, at selv med denne Begrænsning vil § 3 som Straffebestemmelse faa en Udvidelse af en saa ubestemt og vilkaarlig Karakter, at det vil være umuligt for Domstolene at danne en retfærdig Retspraksis ved Anvendelsen af Paragraffen.

Nu siger den højtærede Justitsminister, at det er en Fejl af mig at sige, at det er en økonomisk Art, som gøres til Retssubjekt i denne Straffeparagraf, idet der staar: „Enhver Art af økonomisk Forfølgelse“. Ja vel, men hvad er økonomisk Forfølgelse? Hvor er Grænsen for, hvor økonomisk Forfølgelse begynder og hvor Ikke-Forfølgelsen hører op? Jeg nævnte det Eksempel, at en Kreds af handlende bliver enig om at fastsætte Priser saaledes, at det tvinger en Konkurrent til at opgive sin Erhvervsvirksomhed. Er det saa ikke økonomisk Forfølgelse, hvad er det da? I hvert Fald er det i gængs Sprogbrug økonomisk Forfølgelse. Den paagældende handlende vil sige: Ja, disse Konkurrenter har forfulgt mig, saa jeg er blevet slaaet ud.

Jeg kunde nævne et andet Eksempel. Lad mig antage, at oppe i Aarhus Amt en Kreds af Venstregaardmænd siger til en Købmand i en Stationsby — ja, jeg tror ikke, det foreligger, men jeg tænker mig den Mulighed —: Hvis du skriver dit Navn paa som Stiller for ham, den onde Konservativ fra Aarhus By, som er Venstregaardmændene en Pestilens, saa vil vi ikke mere handle hos dig. Lad os nu sige, at det kun er en enkelt eller et Par Gaardmænd, som ikke handler meget, fordi de ikke har Raad til at handle, saa det ikke er særlig gode Kunder, ja, saa kan den paagældende maaske tage sig det let, og saa vil han maaske ikke sige, det er økonomisk Forfølgelse. Men lad os nu sige, at det er 10—14 Stykker af hans bedste Kunder, med hvilke hans økonomiske Eksistens og hans Forretning staar og falder, hvad er det saa? Er det økonomisk Forfølgelse, eller er det ikke økonomisk Forfølgelse, og skal de paagældende i saa Fald straffes med Bøder indtil 100 000 Kr. eller med simpelt Fængsel, eller hvad er Meningen?

Jeg tror, at denne § 3 er saa haabløs uklar, selv om der sættes „retsstridigt“ i Stedet for „paa uberettiget Maade“, at jeg ikke begriber, at nogen nogenlunde klart tænkende Jurist kan stemme for den.

Paragraffen rammer jo nemlig ikke blot det fuldbyrdede Retsbrud, men den rammer, som jeg sagde i Gaar, ogsaa Forsøget.

Der staar nemlig — nu oversætter jeg det paa forstaaeligt, strafferetligt Sprog —: Den, der ved en hvilken som helst Art af økonomisk eller personlig Forfølgelse har til Hensigt retsstridigt at begrænse den enkeltes frie Adgang til Erhverv eller Arbejde, handler ulovligt og straffes med Bøder o. s. v., o. s. v.

Altsaa, selv om Handlingen ikke er fuldbyrdet, selv om der vitterlig ikke er sket nogen Skade, selv om der ikke er sket nogen som helst Begrænsning af den enkeltes Adgang til Erhverv eller Arbejde, hvis blot det konstateres efter de foreliggende Kendtgørelser, at den paagældende „har haft Hensigt“ — altsaa Forsøget —, uden at der er sket noget Indgreb i det retsbeskyttede Gode, som hedder Adgang til Erhverv eller Arbejde, skal han alligevel straffes med Bøde eller simpelt Fængsel.

Den højtærede Justitsminister brugte, tror jeg, det Udtryk, at jeg var højt oppe og vidt svævende, men jeg maa sige, at jeg kan med min bedste Villie ikke se, at en saadan Paragraf har noget Sidestykke hverken i den danske almindelige Straffelov eller overhovedet i nogen Lov med Bestemmelser af strafferetlig Natur.

Jeg maa derfor for mit Vedkommende sige, at denne Paragraf kan jeg ikke tjene det ærede Medlem Hr. Axel Dam i at stemme for, og jeg vil af Hensyn til denne Paragraf henstille indtrængende endnu en Gang, at ærede Medlemmer, som erkender, at det Spørgsmaal, vi her behandler, og det Omraade, der omfattes af denne Lov, er af uhyre social og retslig Betydning for Samfundet, vil anerkende, at det er uforvarsomt, hvis man ønsker enten at præcisere den gældende Ret paa dette Omraade eller at skabe nye Regler her, ikke at søge dette Lovforslag og navnlig denne § 3 ændret ved en sagkyndig Kommissions Behandling.

Derfor skal jeg for mit Vedkommende slutte med at gentage, at jeg haaber, der i denne Sal maa vise sig dog i sidste Instans at være et Flertal for den eneste rimelige og forsvarlige Udgang paa Drøftelsen af denne Sag, nemlig at henvise de Spørgsmaal, den omhandler, til en Kommission, der vil behandle den mere sagligt og mere samvittighedsfuldt, tør jeg ogsaa roligt sige, end det er sket fra den højtærede Regerings og Venstrepartiets Side.

Formanden: Jeg maa henstille til de efterfølgende Talere, at de fatter sig lidt